

[Steincke.]

ler om Forloidsret til Underhold og Uddannelse for Arveladerens umyndige Børn eller Adoptivbørn forekommer mig ogsaa meget tiltalende. Heller ikke Kapitel 8 og 9 om Arveforskud og Bortfald af Arveret paa Grund af Arvingens forbryderiske Optræden giver mig Anledning til særlig Omtale ved denne Behandling. Kapitel 10—15 omhandler de mange forskellige Bestemmelser vedrørende Oprettelse af Testamente, Formen for et saadant, Anfægtelse eller Godkendelse af Testamente og Baandlæggelse af Arv m. v. Disse mange enkelte Bestemmelser kan vi nærmere diskutere i Udvalget.

Dog finder jeg Anledning til allerede nu at takke den højtærede Justitsminister for hans Optagelse i § 87 af Kommissionens Forslag, hvorefter der ikke ved Testamente kan raades over Ejendele til Fordel for flere ved Testators Død ufødte Personer efter hverandre. Det drejer sig her altsaa om en Udvidelse af Forbudet i Grundlovens § 91 mod Oprettelse af Len, Stamhuse og Fideikommissgodser til ogsaa at gælde de rene Pengefideikommiss, hvilket synes mig absolut anbefalelsesværdigt, og det er et Spørgsmaal, om man ikke bør gaa videre endnu og i Udvalget underkaste den gældende Ordning om de bestaaende Pengefideikommiss en nærmere Undersøgelse.

Kapitel 17 om Arv, der tilfalder Staten, og Kapitel 18 om Overgangsbestemmelser kan ligesom Spørgsmaalet om Oprettelse af en Arvefond, som man har det i Sverige, henvises til Drøftelse i Udvalget, og det samme gælder det sidste Kapitel, Kapitel 19, om Ændringer i andre Love, naar lige undtages den meget vigtige § 102, der omhandler de særlige Arveregler for Landejendomme. Som bekendt har man her i Landet med Hensyn til Landejendomme, dels af Hensyn til Slægten, dels af nationaløkonomiske Hensyn, lige fra 1769 haft særlige Testationsregler, efterhaanden udvidet fra Selvejersgaarde til Statshusmandsbrug og visse andre mindre Ejendomme, saaledes som det nærmere er omtalt i Bemærkningerne. Til Gengæld for denne Ret til at testere uden for de almindelige Arveregler indskrænkes Testators Ret til i øvrigt at testere til en Brøkdel af det normale.

Kommissionen har i Udkastet, §§ 90—101, givet en Række nye og særdeles indgaaende begrundede Bestemmelser om særlige Regler for Landbrugsejendomme. Man læser disse Regler med stor Interesse, og naar jeg i sin Tid ved Kommissionens Nedsættelse særlig fremhævede Ønskeligheden

af at faa nye Forslag om Arv af Landbrugsejendomme, skyldtes dette naturligvis, foruden de nævnte Hensyn til Slægten og til Nationaløkonomien, ogsaa paa den anden Side Hensynet til de saare uheldige Resultater, der, i hvert Fald delvis, skyldtes den hidtidige Lovgivning, det vil sige den stadig voksende Gældsstiftelse i Landbruget, en Udvikling, som man i hvert Fald ikke burde forværre yderligere gennem de arveretlige Regler. Det hedder i saa Henseende i Kommissionsbetænkningen, Side 170:

„Man kan gaa ud fra, at over Halvdelen af Forøgelsen af Landbrugets Pantegæld skyldes Ejerskifte. Da man derhos maa antage, at denne Gældsforøgelse i alt væsentligt er af uproduktiv Art, idet den ikke modsvares af en Tilførsel af nye Kapitalværdier til Ejendommene, vil det ses, at den ved Ejerskifte tilførte Pantegæld medfører en meget betydelig Byrde for Landbrugserhvervet. En Nedbringelse af denne Del af Gælden vilde derfor i væsentlig Grad bidrage til at konsolidere Landbrugets Økonomi. Det bliver derfor et Spørgsmaal af Betydning, om man gennem arveretlige Regler kan yde noget væsentligt Bidrag til, at den ved Ejerskifte stiftede Gæld bliver mindre.“

Om hele dette Problem og Forholdene i Praksis maa jeg imidlertid henvise til Betænkningen. Men Kommissionens Underøgelse resulterer altsaa i Udkastets §§ 90—101, hvis Hovedbestemmelser er: 1) at en Ejer af en Landbrugsejendom, uanset Tvangsarveret, ved Testamente kan bestemme, hvem af hans Livsarvinger eller Adoptivbørn der skal overtage Ejendommen med Tilbehør, en Bestemmelse, der normalt ikke kan tilsidesættes af den efterlevende Ægtefælle, 2) at hvis der ikke er noget bestemt, overtages Ejendommen af den Arving, som udpeges af samtlige Livsarvinger og Adoptivbørn, dog at Skifteretten kan ændre denne Beslutning efter § 93, og 3) foreslaas det i §§ 94 og 95, til hvilken nedsat Værdi Ejendommen skal kunne overtages, den saakaldte Skiftefordel. Blandt de andre her omtalte Forslag maa dog ogsaa nævnes § 100, hvorefter de foreslaaede nye Regler tillige skulde gælde Skovbrugsejendomme.

Af Bemærkningerne til det af den højtærede Justitsminister fremsatte Forslag fremgaar det, at Justitsministeren har forelagt Udkastet for en Række Organisationer eller Foreninger, og at han derefter paa Grund af eller delvis paa Grund af disse Holdning ikke har ment at kunne tiltræde Kommissionens Forslag. Efter, at have læst disse Bemærkninger forstaar jeg i og for sig ud-